

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
в присъствието на прокурора Павел Емилов Панов (АП-София)
като разглежда докладваното от Камен Иванов Въззивно частно наказателно дело № 20211000600805 по описа за 2021 година

Производството е образувано по реда на чл.34 ал.1 вр.чл.20 от Закон за признаване ,изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции /ЗПИИРКОРНФС/ по жалба на адв.С. А. от АК гр. Благоевград,с посочен съдебен адрес,служебен защитник на В. Б. В.,роден на *** година в гр.***,с адрес гр. ***, ж.к.***“ №37,вх.Б,ет.7,ап.21, ЕГН *****,срещу Решение №77/ 14.05.2021 година,постановено по н.д.№235/2021 година по описа на Окръжен съд гр.Благоевград.

С цитирания съдебен акт,на основание чл.32 ал.1 вр.чл.16 ал.7,т.1,чл.36 вр.чл.22 ал.1, чл.38 ал.1,т.1,т.4 ЗПИИРКОРНФС,съдът е признал Решение от 31.08.2020 година,влязло в сила на 02.09.2020 година на OKRAJNO SODISCE V KAMNIKU,Република Словения,с което на В. Б. В.,роден на *** година в гр.***,с постоянен и настоящ адрес в Република България гр.***,ж.к.,***“ №37,вх.Б,ет.7,ап.21,с известен адрес в гр.***,ж.к.,***“ №9,ет.6,ап.18 е наложена финансова санкция „Глоба“ от 1255,44 евро и 175,54 евро за разходи,по постановяване на решението,за извършени нарушения по:

-чл.7 ал.1,чл.7 ал.2 и чл.22 ал.1 от Закон за общественя ред и спокойствие,

-чл.3 ал.1 от Закон за чужденците и

-чл.49 ал.1,т.1 от Закон за адресните регистрации на Словения,с влязла в сила присъда, като времето на извършване на нарушенията е 31.08.2020 година в 07,58 часа на адрес

Turjak 17,Ribnica,a B. се е държал недостойно на обществено място:

-при извършване на полицейска проверка е викал и крещял „fuck Slovenian police, motherfuckers Slovenian police,you Slovenian terrorist",като през цялото време е повтарял тези думи,когато на автобусната спирка е имало хора,с което е предизвикал тяхното безпокойство и те са започнали да наблюдават полицейската проверка,

-отнасял се недостойно към служебни лица при извършване на служебните им задължения,обиждайки полицаите М. Л. и Т. С. с думите „you are ugly fucking police, you are stupid motherfuckers,jebem ti mater,stupid terrorist,stupid ugly terrorist ,give me fucking documents, you are ugly face,mrs ogaba“ и по този начин е уронил честта на полицаите при извършване на служебните им задължения,тъй като изрекъл тези думи, викайки в присъствието на други хора,които видимо са били възмутени,

-на мястото на нарушението не е изпълнил законовите мерки, наложени от служителите на реда,тъй като и двамата горепосочени полицаи няколко пъти са му наредили и заповядали да престане с това си поведение,което нарушителят не е направил,а е продължавал да крещи и обижда полицаите и е посочил с жест,че ще извади от служебната кола двете платежни нареждания,които преди това е бил дал на полицаите,

-при искане от страна на полицаите не се е легитимирал и не им е показал никакъв документ за самоличност,когато те са дошли на автобусната спирка и са искали да установят самоличността му след сигнал на гражданин,подаден до оперативно комуникационния център на полицията,че на автобусната спирка спи някакъв мъж,

-не се е регистрирал в полицейското управление в определения от закона срок,тъй като при проверката полицаите са установили,че на 21.02.2020 година извършителят е бил спиран от полицията и през цялото време се е намирал на територията на Република Словения,но не се е регистрирал в най-близкото за него полицейско управление,като описаното деяние,за което е санкционирано лицето е престъпление по НК на Република България /чл.325 ал.2 вр.ал.1 НК/,като общият размер на финансовата санкция е 1430,98 евро,от която лицето е платило 20 евро, като левовата равностойност на санкцията за плащане от 1410,98 евро е 2 759,64/две хиляди седемстотин петдесет и девет лева,шестдесет и четири стотинки/ лева.

Съдът е постановил незабавно изпращане на решението на ТД“НАП” гр.Благоевград за изпълнение,като е разпоредил съда да бъде уведомен за предприети действия по изпълнение на решението.

Съдът е постановил незабавно да се уведоми компетентният орган на издаващата държава /Словения /за постановеното решение,а копие от решението да се изпрати на Министерство на правосъдието на Република България.

Служебният защитник е останал недоволен от постановения съдебен акт,като твърди,че е постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и е нарушен материалния закон.

Твърди нарушение на процедурата по признаване на съдебното решение на издаващата

държава по чл.465 НПК.

Твърди,че незаконосъобразно първият съд е приел,че издаденото Удостоверение по чл.4 от РР№2005/214/ПВР на Съвета е пълно и отговаря на изискванията на Закона.

Сочи,че е неправилен извода на Окръжния съд затова,че непревеждането на съдебното решение на издаващата държава,приложено към цитираното удостоверение по чл.4,не е основание за отказ.В тази насока се позовава на чл.16 ал.4 връзка чл.32 ал.1 от специалния закон,според която засегнатото лице следва да бъде запознато от съда със самото решение ,след което да бъде изслушано.Сочи,че съдът е запознал засегнатото лице с Удостоверението по чл.4 от РР №2005/214/ПВР на Съвета,но не и с решението.Сочи нарушение на чл.134 НПК ,доколото не може да се съпостави удостовереното в решението на издаващата държава с Удостоверението по чл.4 от РР№2005/214/ПВР на Съвета.

На тази основа защитата твърди,че решаващият съд не е могъл да извърши обоснована преценка по чл.35 ал.1 от Закон за признаване , изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции /ЗПИИРКОРНФС/ ,доколкото не е разполагал с надлежен превод на български език на решението,постановено от чуждия съд.В такава насока са и останалите оплаквания на защитата.

Твърди разминаване в размера на наложеното наказание“глоба“,включително относно стореното частично плащане.

Сторено е искане за отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на нов,с който се откаже признаване на решението за налагане на имуществената санкция.

Въззивният съд е констатирал,че не е извършен надлежен превод на постановеното решение от 31.08.2020 година,влязло в сила на 02.09.2020 година на OKRAJNO SODISCE V KAMNIKU,Република Словения,приложено на л.л.11-13 от дело на Окръжен съд гр. Благоевград. Като е намерил,че с оглед охраняване правата на заинтересованото лице и с оглед сторените възражения на защитата това решение следва да се преведе на български език е постановил,на основание чл.16 ал.4 от Закон за признаване,изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции/ЗПИИРКОРНФС/ да се извърши надлежен превод.

Пред състава на Апелативен съд гр.София защитникът на засегнатото лице-адв. С. А.,поддържа сторените оплаквания.

Акцентираща на оплакването в подадената жалба,свързано с нарушена процедура,включително на това,че към момента на постановяване на решението от страна на първоинстанционния съд надлежен превод на самото решение на изпращащата държава не е било налично,поради което съдът не е могъл да изпълни задълженията си,произтичащи от разпоредбата на чл.35 на специалния закон.

Твърди,че в т.3 на цитираното Удостоверение по чл.4 от специалния Закон е описана различна фактическа обстановка и тази основа следва да се приеме,че издаденото Удостоверение по чл.4 от Закона е непълно и противоречиво и това е самостоятелно

основание да се отмени първия съдебен акт.

Засегнатото лице В.В.,надлежно призован се явява пред въззивния съд, като поддържа подадената въззивна жалба по посочените в нея обстоятелства.Излага съображения в собствена защита,като сочи,че не се е интересувал и не е запознат с решението на първия съд,но сочи,че „...най-вероятно не е законосъобразно“.Поддържа искането за отмяна на атакувания съдебен акт при предоставена му последна дума.

В хода на съдебните прения прокурор от САП изразява становище за неоснователност на жалбата.Оспорва възраженията на защитата,акцентирайки,че в настоящата процедура са спазени всички законови изисквания.Претендира потвърждаване на атакувания съдебен акт.

След като прецени изложените в жалбата доводи и съобрази наведените оплаквания ,Софийският апелативен съд намери за установено следното:

Въззивната жалба е допустима,депозирана е от процесуално легитимирана страна в срок,а разгледана по същество е неоснователна.

По делото настоящия съдебен състав възприема за установена фактическа обстановка, изразяваща се в следното:

Засегнатото лице В.В. е български гражданин,с установена самоличност ,ЕГН и адресна регистрация.Към инкриминираната дата 31.08.2020 година,малко преди 07:58 часа,се е намирал в Turjak 17,Ribnica,Република Словения,на автобусна спирка.По сигнал на трето лице затова,че неустановен мъж спи на автобусна спирка на посоченото място,е извършена полицейска проверка.Констатира се,че при проверката българският гражданин В. се държал непристойно на обществено място. При самата полицейска проверка крещял към проверяващите „fuck Slovenian police ,motherfuckers Slovenian police, you Slovenian terrorist".През цялото време повтарял тези думи.На автобусната спирка е имало хора,а думите и поведението на В. предизвикали безпокойство у тях.Станали свидетели на поведението на В. при реализирането на самата полицейска проверка и възприели,че българския гражданин В. се отнесъл недостойно към служебни лица при реализиране на служебните им задължения ,възприели обидни думи от В. към проверяващите полицаи М. Л. и Т. С.-,„you are ugly fucking police, you are stupid motherfuckers, jebem ti mater, stupid terrorist, stupid ugly terrorist, give me fucking documents, you are ugly face, mrs ogaba",като по този начин В. уронил честта на полицаите при извършване на служебните им задължения.Прието е,че той изрекъл посочените думи,викайки в присъствие на други хора,които видимо били възмутени,на място не е изпълнил законовите мерки и разпореждания,наложени от служителите на реда.В тази насока се установява,че двамата полицаи,посочени по-горе поименно,няколко пъти са наредили и заповядали на В. да престане с непристойното си поведение,но нарушителят В. не сторил това, продължавайки да крещи и обижда полицаите,сочейки с жест,че ще извади от служебната кола на полицаите двете платежни нареждания,които преди това им е дал.Установено е и е прието,че в началото на полицейската проверка В.,при поискване от страна на полицаите да се легитимира не е сторил това и не е показал никакъв документ за самоличност.Констатирано и безспорно прието е,че В. не се е регистрирал в полицейското управление в определения от закона срок,доколкото при проверката полицаите установили,че на 21.02.2020 година В. е бил спиран за проверка от полицията и през цялото време се е намирал на територията на Република Словения.В Удостоверението,при отразяване на безспорно установените факти се сочи,че описаните обстоятелства са квалифицирани по законите на решаващата държава Словения като нарушения по чл.7 ал.1,чл.7 ал.2 и чл.22 ал.1 от Закон за обществения ред и спокойствие,чл.3 ал.1 от Закон за чужденците,както по чл.49 ал.1,т.1 от Закон за адресните регистрации на Словения. Наложена финансовата санкция с цитирания съдебен акт в

налагащата държава-Република Словения за българския гражданин В.В. е 1 430,98 евро /глоба от 1 255,44 евро и 175,54 евро за разходи/.

От посочената сума засегнатото лице В. е платил 20 евро.

Приетата от първия съд фактическа обстановка се разполага върху доказателствена обоснованост и установителност на писмените доказателства по делото.

Въззивният съдебен състав споделя тази фактическа обстановка.

Неоснователно е обобщителното оплакване на защитата,поддържано пред въззивния съд и от заинтересованото лице,че са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на водената процедура по този закон.

На първо място следва да се посочи,че съдът,обсъждайки въпросите по допустимостта на искането,обосновано и законосъобразно е възприел,че е компетентен да се произнесе по въпросите за признаване решението за налагане на финансова санкция,издадено в друга държава-член на Европейския съюз,Република Словения по реда на чл.6 ал.1 и чл.31 ал.1 от Закона ,доколкото е сезиран окръжен съд по местоживее на засегнатото лице и български гражданин В.В..Безспорни са коментиранията в тази насока доказателства от първия съд, сочещи,че засегнатото лице В.В. е български гражданин с постоянен и настоящ адрес в Република България,гр.Благоевград с териториална компетентност на Благоевградски окръжен съд.Посочено е изрично,че,„Решението на съдебния орган на Словения следва да бъде признато,тъй като се отнася за деяние,което съставлява престъпление и по българското законодателство, независимо от елементите на състава му по законодателството на решаващата държава,и лицето български гражданин, срещу което е постановено същото решение /присъда/ има местоживее и живее в страната ни“.

Във връзка с допустимостта по произнасяне обосновано е посочено,че не са налице доказателства за същото деяние в Република България или трета държава,различна от Република Словакия да е постановено или приведено в изпълнение решение за налагане на тази финансова санкция.Подчертано е в мотивите на първия съд,че не са налице доказателства българският гражданин В. „...да е с имунитет или привилегия,които по българското законодателство правят решението на Словения недопустимо за изпълнение...“.Обсъждайки процесуалните предпоставки за допустимост на произнасянето,решаващият първоинстанционен съд е посочил,че издаденото решение в Република Словения не се отнася за лице,което поради възраст е наказателно неотговорно по българските закони,нито е изтекла давност за наказателно преследване по българското законодателство.

Неоснователно е основното възражение на защитата,че непревеждането на съдебното решение на издаващата държава,приложено към цитираното Удостоверение по чл.4,е основание за отказ,позовавайки се на чл.16 ал.4 връзка чл.32 ал.1 от специалния закон.

Безспорно пред първия съд не е представено в надлежен превод самото Решение от 31.08.2020 година,в сила от 02.09.2020 година на OKRAJNO SODISCE V KAMNIKU,Република Словения,с което на В. Б. В.,е наложена финансова санкция „Глоба“ от 1255,44 евро и 175,54 евро за разходи.В изпълнение на задълженията си и на основата на

сторено от защитата искане въззивният съд е разпоредил надлежен превод на постановеното решение от 31.08.2020 година, влязло в сила на 02.09.2020 година на OKRAJNO SODISCE V KAMNIKU, Република Словения, приложено на л.л.11-13 от дело на Окръжен съд гр. Благоевград.

От своя страна засегнатото лице В.В. сочи, че не се е интересувал от съдебния акт в превод, не се е интересувал и не е запознат с решението и на първия съд, едновременно с това твърдейки, че „...най-вероятно не е законосъобразно“. Действително засегнатото лице следва да бъде запознато от първия съд със самото решение, след което да бъде изслушано. Въззивният съд намира, че първият съд не е спазил точно процедурата по специалния закон, допускайки по този начин процесуално нарушение.

Не могат да се споделят като основателни доводите на първия съд, че „...непревеждането на приложения съдебен акт към удостоверението... не е основание за отказ, защото съдът не констатира очевидно несъответствие между отразеното в удостоверението и приложения без превод съдебен акт като основание за издаване на същото“. Такъв двод не държи сметка на разписаното в чл.134 НПК вр.чл.32 ал.4 от Закона.

Въпреки това следва да се приеме, че допуснатото нарушение не е съществено и е отстранимо. Видно е, че засегнатото лице е имало възможност да се запознае в превод и със самото решение в издаващата го държава Република Словения. Не се спори, че първият съд е запознал засегнатото лице с Удостоверението по чл.4 от РР №2005/214/ПВР на Съвета. В хода на въззивното производство нарушението на чл.134 НПК е отстранено, като на страните е дадена възможност да съпоставят описаните факти в решението на издаващата държава с обстоятелствената част, описана в Удостоверението по чл.4 от РР №2005/214/ПВР на Съвета.

Различия не се установяват.

Като неоснователно следва да се оцени стореното възражение на защитата на заинтересованото лице, направено и пред първия съд, че са налице непълноти и противоречия в самото Удостоверение. В тази насока първият съд правилно е отбелязал, че „...Непревеждането на обидните думи и псувни към полицейските служители при описване на обстоятелствата на деянието в удостоверението не може да се приеме като непълнота, като е общоизвестен смисълът на тези обидни думи, посочени на английски език в документите...“. Правилно е отбелязано, че „...не е налице съществено противоречие при описване на деянието в различните точки на удостоверението...“, въпреки че посочено, че се касае за деяние, за което не се изисква двойна наказуемост, поради извършването му на автобусна спирка. Правилно първият съд е намерил двойна наказуемост при описаното деяние и по закона на прилагащата държава.

Насетне следва да се посочи, че всички релевантни факти са изводими от приложеното Удостоверение по чл.4 от Рамково решение №2005/214/ПВР на Съвета относно прилагане принципа за взаимно признаване на финансови санкции. За постановеното решение-присъда засегнатото лице В. е уведомено, участвал е лично в съдебния процес процес в Република Словения, разпитан е чрез преводач на български език, който му е превел лично

постановената присъда и съдържанието и В.В. е получил лично препис от съдебния акт, като е уведомен за правото си да обжалва постановената присъда. И от самото съдържание на Удостоверението е видно, че производството по делото в Р.Словения не е било „писмено“, а е проведен съдебен процес, в който засегнатото лице В. лично е участвал, като му е осигурен преводач, а засегнатото лице е уведомено лично относно правото си и сроковете на обжалване. Безспорно е, че след връчване на Решението В.В. не е поискал повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок.

На тази основа следва да се сподели като законосъобразен извода на първия съд, че „.....не са налице предпоставките на чл.35, т.10 от Закона за отказ да се признае и изпълни решението на съдебния орган на Република Словения“.

Във връзка със сторените оплаквания от страна на защитата за допуснати съществени процесуални нарушения, които въззивният съд оцени като неоснователни, както и с изводи от тях възражения по същество на спора следва да се отбележи, че в представените на първия съд писмени документи-Удостоверението по чл.4 от Рамково решение №2005/214/ ПВР на Съвета относно прилагане принципа за взаимно признаване на финансови санкции/Удостоверението/ е отразен издаващия орган и неговия адрес, включително електронна поща, отразени са пълни данни за лицето В.В., пол, гражданство и адрес, отразена е датата на издаване на Удостоверението /02.03.2021 година/, датата на издаване на съдебния акт-31.08.2020 година и датата на влизането му в сила-02.09.2020 година, включително номера на самото решение. Посочени са нарушените норми от българския гражданин В. по законите на издалата решението държава и конкретните норми, на основата на които В.В. е имуществено санкциониран.

Обсъждайки релевантните за решаване на наказателно-правния спор по същество въпроси, обосновано първия съд е посочил в мотивите си да са налице „.....и останалите предпоставки за признаване и изпълнение на присъдата на решаващата държава, визирани в чл.35 ЗПИИРКОРНФС...“. Видно е, че поставеният за решаване въпрос се отнася за финансова санкция-глоба и разходи по съдебните и административните процедури, довели до постановяване на акта, която е наложена с акт на съдебен орган за извършено престъпление. Правилно е подчертано в мотивите на първия съд, че съгласно чл.3 ал.1, т.1 и т.3 от закона, той е приложим и за задължения за заплащане на глоби за извършване на престъпление и за тези разходи.

Деянieto, за което е санкциониран /осъден/ В.В. съставлява престъпление и по българското законодателство, такова по чл.325 ал.2 вр.ал.1 НК, независимо от сторената отметка в цитираното Удостоверение, че се касае за деяние по чл.30 ал.2, т.1 ЗПИИРКОРНФС, сочещо извършване на административно нарушение /отразени са обстоятелства за извършено деяние на автобусна спирка, където са регламентирани правила, свързани и с нарушаване на правилата за движение по пътищата/. Правилно първият съд е намерил, че описаните в Удостоверението по чл.4 от Закона обстоятелства на извършеното деяние дават основание да се квалифицира поведението на В. „.....като престъпление по българския наказателен закон-квалифициран състав на едро хулиганство....“, доколкото са описани

непристойни действия от страна на В.В., свързани с нарушаване на обществения ред, изразяващи явно неуважение към обществото и съпроводени със съпротива срещу орган на власт-полицейски служители при изпълнение на задълженията им по опазване на обществения ред. Всичко това е дало убедително основание първият съд да приеме такава правна оценка на поведението на В.В., характеризиращо се с изключителна дързост, а не като деяние, квалифицирано като „дребно хулиганство“ по смисъла на чл.1 ал.2 УБДХ.

Неоснователно е оплакването на защитата, поддържано и от засегнатото лице, че е нарушен Закона, доколкото е налице разминаване в размера на наложеното наказание „глоба“, включително относно стореното частично плащане. Първият съд е дал изчерпателен отговор на този, поставен и пред него въпрос. Вярно е, че е констатирано известно разминаване в размера на посочените дължими суми от В. /вж. посоченото на стр.8 и стр.12 от Удостоверението с посоченото на стр.5 и стр.6-та/, но е видно, че отразеното на стр.5 и стр.6 от Удостоверението съответства на разписаното и в съдебния акт, а на стр.14-та от Удостоверението ясно е посочено частичното плащане в размер на 20 евро.

Правилно е посочено, че определената глоба е в размер по-голям от 70 евро /1430,98 евро/. Фиксираният курс на 1 /едно/ евро към датата на постановяване на решението от съдебните власти на Р.Словения-31.08.2020 година е 1,95583 лева.

Равностойността на общия размер на финансовата санкция, от която следва да се приспадат платените 20 евро, е 2 759,64 лева.

Изплатената в настоящото въззивно производство сума от 180 лева за превод на съдебния акт, постановен от молещата държава, не следва да се възлагат в тежест на В.В..

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че не е налице основание за отмяна на атакувания съдебен акт. Първият съд е изложил ясно релевантните факти, очертал е ясно предмета на доказване по този наказателно-правен спор и е приложил правилно Закона.

Водим от горното и на основание чл.20 ал.2 вр.ал.3 ЗПИИРКОРНФС, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като законосъобразно Решение №77/14.05.2021 година, постановено по н.д.№235/2021 година по описа на Окръжен съд гр.Благоевград.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____